

VICTORIA AVEYARDOVÁ

KŘIŠŤÁLOVÝ MEČ

KAŽDÝ MŮŽE ZRADIT

COO
BOO

Křišťálový meč

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Victoria Aveyardová
Křišťálový meč – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

VICTORIA AVEYARDOVÁ

KŘIŠŤÁLOVÝ MEČ

COO
BOO

KAPITOLA 1

Šátek, který mi dala, byl čistý, ale přesto páchl po krvi. Mně to však nevadilo. Bezťak jsem měla krev všude na oblečení. Rudá samozřejmě patřila mně. Ta stříbrná pak mnohým dalším. Evangelině, Ptolemovi, nymfovi, všem, kdo se mě v aréně pokusili zabít. Nějaká patrně patřila i Calovi. Tam na písku dost krvácel, pořezaný a pohmožděný těmi, kteří se měli stát našimi katy. Teď seděl proti mně, zíral na zem a čekal, až jeho zranění projdou pomalým procesem přirozeného uzdravování. Podívala jsem se na jednu z mnoha ran na své paži, patrně od Evangeliny. Byla čerstvá a dost hluboká na to, aby mi po ní zůstala jizva. Někde hluboko mě ta představa těšila. Ten zubatý šrám nezmizí jako mávnutím kouzelného proutku pod chladným dotekem léčitele. Cal a já už jsme nepatřili do světa Stříbrných. Nebyl tu nikdo, kdo by jednoduše smazal naše poctivě vydobyté jizvy. Unikli jsme. Tedy alespoň já jsem unikla. Calovi připomínala pouta na rukou, že on je vězněm.

Farley do mě překvapivě jemně šťouchla. „Zakryj si tvář, blýskající holčičko. Hledají tě.“

Pro jednu jsem udělala, co mi řekla. Po mně si uvázali rudé šátky přes nos a ústa i ostatní. S odhalenou tváří zůstal jen Cal, ale ne na dlouho. Nebránil se, když mu Farley zavázala šátek za ušima, takže vy-
padal jako jeden z nás.

Kdyby to jen byla pravda.

Hučení elektřiny mi rozproudilo krev a přivedlo mou pozornost zpět k pulzujícímu, skřípajícímu podzemnímu vlaku. Vezl nás neúpros-
ně dál a dál, do města, které dřív bývalo přístavem. Zuřivě uháněl po
starých kolejích jako rorýs otevřenou krajinou. Zaposlouchala jsem se
do skřípění kovu – pronikalo mi až do morku kostí, kde se mi začínala
usazovat studená bolest. Můj hněv nebo má síla z arény sejevily jako
vzdálená vzpomínka, po které zůstaly jen bolest a strach. Mohla jsem
si pouze představovat, na co asi myslí Cal. Přišel o všechno, o všechno,
co mu kdy bylo drahé. O otce, bratra, království. Nechápala jsem, jak
se mu daří zůstat v klidu až na pohupování způsobené rychle jedou-
cím vlakem.

Důvod našeho spěchu mi ale nikdo nemusel vysvětlovat. Stačilo se
podívat na Farley a členy Šarlatové hlídky napjaté jako struny. *Pořád
jsme na útěku.*

Maven tudy už jel a vydá se sem znovu. Tentokrát již s vojskem,
se svou matkou a s novou korunou. Ještě včera byl princem, dnes už
je z něj ale král. Myslela jsem si, že byl mým přítelem, mým zaslíbe-
ným, teď už ale znám pravdu. Už vím, že ho mám nenávidět, že se
ho mám bát. Kvůli koruně napomáhal vraždě vlastního otce a celý
zločin hodil na vlastního bratra. Ví, že radiace obklopující zničené
město je jen lež, podfuk. Ví, kam vlak míří. Útočiště, které Farley vy-
budovala, už není bezpečné, ne pro nás. *Ne pro mě.* Už teď se možná
řítíme do pastí.

Někdo vycítil mou úzkost a položil mi ruku na ramena. *Shade.* Po-
řád nemůžu uvěřit, že můj bratr je tady, živý, a co je nejzvláštnější, že je
stejný jako já. Rudostříbrný. A silnější než příslušníci obou ras.

„Nedovolím jim, aby se tě znovu zmocnili,“ zašeptal tak tiše, že jsem mu sotva rozuměla. Loajalita k čemukoli jinému než k Šarlatové hlídce, dokonce i k rodině, je nejspíš zakázaná. „To ti slibuju.“

Jeho přítomnost byla uklidňující a vracela mě zpět v čas. Do časů ještě před jeho odvodem, do deštivého jara, kdy jsme mohli předstírat, že jsme děti. Kdy neexistovalo nic než bláto, vesnice a náš hloupý zvyk nestarat se o budoucnost. Teď byla ale budoucnost to jediné, na co jsem dokázala myslet, přemýšlela jsem, po jakých temných cestách se kvůli mým činům budeme muset vydat.

„A co budeme dělat teď?“ Otázku jsem směřovala na Farley, očima jsem ale vyhledala Kilorna. Stál jí po boku jako svědomitý strážce se zaťatými čelistmi a zkrvavenými obvazy. A to byl ještě před nedávnem rybářským učněm. Stejně jako Shade mi sem ani on nezapadal, jako by byl duch z dávných časů.

„Vždycky je kam utéct,“ odpověděla Farley, která se víc než na co jiného soustředila na Cala.

Čekala, že bude bojovat, že se postaví na odpor, on ale neudělal ani jedno.

„Hlídej ji,“ řekla Farley, když se po dlouhé chvíli ticha otočila k Shadeovi. Můj bratr přikývl a jeho ruka na mých ramenou jako by ztěžkla. „Nesmíme ji ztratit.“

Nejsem generál ani taktik, přesto mi její úvahy byly jasné. Jsem bo-hyně blesku. Lidé znají mé jméno, vědí, jak vypadám a co dovedu. Jsem cenná, mocná a Maven by udělal cokoli, aby mi zabránil vrátit úder. Neměla jsem ani ponětí, jak by mě bratr mohl uchránit před zvrá-ceným králem, ačkoli je jako já, ačkoli je ten nejrychlejší člověk, jakého jsem kdy viděla. Musím ale věřit, i když se mi to jeví jako zázrak. Ko-neckonců, stala jsem se svědkem už tolika neuvěřitelných věcí. Nějaký další útěk by oproti nim byl to nejmenší.

Vlakem se rozlehlo cvakání zbraní, jak se členové hlídky připravovali. Kilorn se trochu kolébavým krokem přesunul ke mně. Něžně se

na mě podíval. Pokusil se o úšklebek, aby mě rozesmál, jenže jasně zelené oči zůstaly vážné a vyděšené.

Naproti tomu Cal jen tiše seděl, téměř klidně. Přestože právě on měl největší důvod k obavám, spoutaný, obklopený nepřáteli, pronásledovaný vlastním bratrem, vypadal pokojně. Nepřekvapovalo mě to. Je to rozený a vycvičený voják. Válce rozumí a my rozhodně ve válce jsme.

„Doufám, že nemáte v úmyslu bojovat,“ promluvil poprvé za těch mnoho dlouhých minut. Díval se na mě, jeho slova ale patřila Farley. „Doufám, že se chystáte utéct.“

„Šetři dech, Stříbrný.“ Vypadala nebojácně. „Vím, co dělat.“

Nedokázala jsem mlčet. „To on taky.“ Zpražila mě pohledem, ale já už zvládla i horší. Ani jsem nemrkla. „Cal ví, jak bojují, ví, co udělají, aby nás zastavili. Využij toho.“

Jaké to je, cítit se využíat? Tahle slova na mě vyštěkl v žaláři pod Kostnicí a mně se z nich chtělo umřít. Teď mi už ale skoro ani nepřišla kousavá.

Farley nic neříkala, což Calovi stačilo.

„Určitě použijí Úrazníky,“ řekl vážně.

Kilorn se hlasitě zasmál. „K čemu jim budou kytky?“

„To jsou stíhačky,“ upřesnil Cal s opovržlivým pohledem. „Oranžová křídla, stříbrný trup, jednomístná kabina, snadno manévrovatelné, ideální pro útok ve městě. Každá nese čtyři rakety. Krát jedna peruť, to máme čtyřicet osm raket, kterým budete muset utéct, plus lehká munice. Dokážete to?“

Nikdo neodpověděl. *Ne, to nedokážeme.*

„Ale Úrazníky budou ta nejmenší starost. Budou jen kroužit, zajistí oblast a udrží nás na místě, dokud nedorazí pozemní jednotky.“ Sklopil oči a rychle přemýšlel. Přemýšlel, co by udělal on, kdyby stál na druhé straně barikády. Kdyby byl králem on, a ne Maven. „Obklíčí nás a stanoví si podmínky. Mare a já za váš útěk.“

Další oběť. Pomalu jsem se nadechla. Ještě dnes ráno, včera, před vším tímhle šílenstvím bych se klidně nechala vyměnit jen proto, abych zachránila Kilorna a bratra. Ale teď... teď jsem jedinečná. Teď musím chránit ostatní. Teď se nemůžu ztratit.

„S tím nesmíme souhlasit,“ konstatovala jsem. Hořká pravda. Kilornův pohled mě tížil, ale já nezvedla oči. Nedokázala jsem pohlédnout na to odsouzení v jeho očích.

Cal tak tvrdý nebyl. Souhlasně přikývl. „Král neočekává, že se vzdáme,“ pokračoval. „Stíhačky nás budou ostřelovat a ty, kteří přežijí, pak zlikvidují ostatní. Bude to jen obyčejný masakr.“

Farley je hrdá dívka a zůstala jí i teď, když byla tak strašně zahnaná do kouta. „Co teda navrhuješ?“ zeptala se a sehnula se ke Calovi. Z jejích slov číselo pohrdání. „Úplnou kapitulaci?“

Calovi přeběhlo po tváři něco jako znechucení. „Maven vás stejně zabije. V cele nebo na bitevním poli, nikomu z nás nedovolí žít.“

„Pak bude lepší, když zemřeme v boji.“ Kilornův hlas zněl silněji, než by měl. Ruce se mu ale třáslly. Vypadal jako ostatní povstalci, odhodlaný udělat pro naši věc cokoli, přesto se ale bál. Pořád to byl jen osmnáctiletý kluk, který měl příliš mnoho důvodů žít a příliš málo důvodů zemřít.

Cal se Kilornovu nucenému, ale nestoudnému prohlášení vysmál, nic víc už ale neřekl. Věděl, že podrobnější popis naší blížící se smrti nikomu nepomůže.

Jenomže Farley jeho pocity nesdílela a jen mávla rukou, jako by ani jednoho z nich nebrala vážně. Shade stojící za mnou vypadal stejně odhodlaně. Věděli něco, co my ne. Něco, co nám ještě neprozradili. Maven nám všem dal lekci v tom, jak draze se platí důvěra ve špatnou osobu.

„Nebudeme to my, kdo dnes zemře.“ To bylo jediné, co řekli, než zamířili k lokomotivě. Farleyiny kroky zněly na kovové podlaze jako rány kladivem a z každého z nich prýštila tvrdohlavá odhodlanost.

Že vlak zpomaluje, jsem poznala ještě dřív, než jsem to skutečně ucítla. Když jsme vjeli do podzemní stanice, proudění elektřiny začínalo slábnout. Co na nás čekalo na obloze nad námi, zda bílá mlha, nebo oranžové stíhačky, to jsem nevěděla. Ostatní to zjevně netížilo, jelikož z podzemního vlaku všichni vystoupili s velkým odhodláním. V tom tichu, s maskami a se zbraněmi vypadali členové hlídky jako skuteční vojáci, ale já znala pravdu. Tomu, co se blížilo, nemohli čelit.

„Připrav se,“ zašeptal mi Cal do ucha a mně přeběhl mráz po zádech. Připomnělo mi to dávno minulé dny, kdy jsme tančili za svitu měsíce. „Nezapomeň, jak jsi silná.“

Kilorn se protáhl ke mně a rozdělil nás dřív, než jsem mohla Calovi říct, že má síla a schopnosti jsou to jediné, čím jsem si momentálně jistá. Elektřina pulzující v mých žilách byla možná tou jedinou věcí na světě, které jsem mohla věřit.

Chtěla jsem věřit Rudé hlídce a rozhodně Shadeovi a Kilornovi, ale nemohla jsem si to dovolit. Ne po tom, do čeho nás dostala má *slepá* důvěra k Mavenovi. A Cal už vůbec nepřicházel v úvahu. Byl to vězeň, Stříbrný, nepřítel, který by nás zradil, kdyby mohl, kdyby měl kam jít utéct. Přesto jsem pořád cítila, že mě k němu něco táhne. Pořád jsem si pamatovala toho vážného kluka, který mi dal stříbrnou minci, když jsem nebyla nic. Změnil mou budoucnost a zničil tím svou vlastní.

Navíc jsme v jednom byli spojenci. Bylo to složité spojení zrozené v krvi a zradě. Společně jsme stáli proti Mavenovi, proti všem, kteří nás oklamali, proti hroučícímu se světu.

Čekalo na nás ticho. V troskách Naercey se válela vlhká šedá mlha, díky níž bylo nebe tak nízké, že jsem se ho mohla snad i dotknout. Byla studená, předznamenávala podzim, období změny a smrti. Obloha zatím zůstávala klidná, nikde žádné stíhačky, které by shazovaly ničivý déšť raket na už rozbořené město. Farley udala rychlé tempo a vydala se od

kolejí k široké opuštěné ulici. Rozvaliny kolem se tyčily jako nějaký kaňon, ještě temnější a rozbitější, než jsem si pamatovala.

Zamířili jsme na východ, k zamlženému pobřeží. Nad námi se skláněly vysoké, polozbořené budovy, jejich okna připomínala oči, které nás sledují. V jejich troskách a temných koutech mohli čekat Stříbrní, připraveni Šarlatovou hlídku povraždit. Maven by mě určitě přiměl sledovat, jak jednoho po druhém zabíjí. Luxus rychlé klidné smrti by mi neposkytl. *Ale mohlo by to být ještě horší*, došlo mi. *Nemusel by mi vůbec dovolit zemřít*. Při té myšlence mi tuhla krev v žilách jako při ledovém doteku nějakého Stříbrného. Jakkoli mi Maven lhal, pořád jsem znala malý kousek jeho srdce. Pamatovala jsem si, jak mě skrz mříže cely popadl a držel mě roztřesenýma rukama. A pamatovala jsem si to jméno, které si s sebou nesl, které mi připomínalo, že mu v hrudi stále ještě bije srdce. *Jmenoval se Thomas a já se díval, jak umírá*. Toho chlapce nemohl zachránit. Mě ale může, byť zvráceným způsobem.

Ne. Takové uspokojení mu nikdy nedopřeji. To raději zemřu.

Jenže jakkoli jsem se snažila, nedokázala jsem zapomenout na stín člověka, jehož jsem v něm viděla. Na toho ztraceného a zapomenutého prince. Přála jsem si, aby existoval. Aby existoval i jinde než v mých vzpomínkách.

Ruinami Naercey se nesla zvláštní ozvěna, tišší, než by měla být. Trhla jsem sebou, když mi došlo proč. *Uprchlíci už jsou pryč*. Žena, která zametala hromady popela, děti, které se schovávaly v příkopech, stíny mých rudých bratrů a sester, všichni utekli. Nezbyl nikdo než my.

„O Farley si myslí, co chceš, ale pamatuj si, že není hloupá,“ odpověděl mi Shade na mou otázku ještě dřív, než jsem se stačila zeptat. „Dala příkaz k evakuaci už minulou noc, poté co utekla z Archeonu. Myslela si, že ty nebo Maven při mučení promluvíte.“

Tak to se spletla. Mavenu nikdo mučit nemusel. Všechny informace i svou mysl poskytl zcela dobrovolně. Pustil si do hlavy matku, celé jí

to tady ukázal. Podzemní vlak, tajné město i ten *seznam*. Teď to všechno patří jí, stejně jako jí odjakživa patřil i on.

Za námi kráčeli vojáci Šarlatové hlídky, chaotická řada ozbrojených mužů a žen. Kilorn šel hned za mnou, očima kmital sem a tam. Farley udávala směr. Hned za ní vedli dva statní vojáci Cala. Pevně ho drželi za paže. S rudými šátky vypadali jako přízraky z nočních můr. Zbylo nás už ale tak málo, možná třicet, a všichni jsme byli zranění. Tak málo přežilo.

„Není nás dost na to, abychom tohle povstání udrželi při životě, i kdyby se nám podařilo znovu utéct,“ pošeptala jsem bratrovi. Můj hlas se skoro ztratil v mlze, ale on mě i tak slyšel.

V koutku úst mu maličko zaškubalo, jak se chtěl usmát. „To není tvoje starost.“

Než jsem se ho mohla vyptávat dál, voják před námi se zastavil. A nebyl jediný. Farley v čele zvedla pěst a zírala do nehybného šedého nebe. Ostatní její pohled následovali a pátrali po tom, co jsme ještě neviděli. Jen Cal klopil dál oči k zemi. Ten už věděl, jak náš osud vypadá.

Najednou se z mlhy ozval vzdálený, nelidský jekot. Mechanický a nepřetržitý zvuk. Kroužil nad námi. A ne jediný. Nebem se prohnalo dvanáct šípů podobných stínů, jejichž oranžová křídla se objevovala a znovu mizela v oblacích. Nikdy předtím jsem stíhačku pořádně neviděla, ne z takové blízkosti nebo jinak než pod rouškou noci, takže mi úplně spadla čelist, když se před námi objevily. Farley štekala na své vojáky nějaké rozkazy, já ji ale neslyšela. Příliš jsem se soustředila na nebe a sledovala okřídlenou smrt kroužící nad našimi hlavami. Stejně jako Calova motorka byly i ty létající stroje krásné, ze skla a oceli neuvěřitelných tvarů. V jejich stavbě měl nejspíš prsty nějaký magnetron. Jak jinak by mohlo něco kovového *létat*? Pod křídly jiskřily modře lakované motory. Elektrické. Slabě jsem vnímala jejich jiskření, jako závan dechu na kůži, byly ale příliš vzdálené na to, abych je dokázala nějak ovlivnit. Mohla jsem se na ně jen s hrůzou dívat.

Bzučely a kroužily kolem Naercey, aniž by jedinkrát uvolnily kruhové sevření. Mohla jsem téměř předstírat, že jsou neškodné, že jde jen o zvědavé ptáky, kteří se slétli podívat na zapomenuté pozůstatky povstání. Pak nám ale nad hlavami prolétla střela z šedého kovu. Z ocasu se jí kouřilo a letěla tak rychle, že ji téměř nešlo postřehnout. Zasáhla budovu stojící dál od nás u silnice a zmizela v jejích útrobách jedním z rozbitých oken. O zlomek vteřiny později vyšlehla červenooranžová záře, která spolkla celé jedno patro již hroutícího se domu. Začal padat sám na sebe a jeho tisíc let staré podpěry se lámaly jako párátko. Celá budova se začala naklánět a padat tak pomalu, jako by to ani nebyla pravda. Když dopadla na cestu před námi, kterou zahradila, cítila jsem to dunění až v kostech. Obklopil nás prach a kouř, já se ale neskřčila. Něco takového už mě teď nevyděsí.

Cal ustál ten šedohnědý oblak spolu se mnou, ačkoli jeho hlídači se příkrčili. Naše oči se na vteřinu střetly a jemu poklesla ramena. Byl to jediný náznak porážky, který mi dovolil spátit.

Farley popadla nejbližší členku hlídky a postavila ji zpět na nohy. „Rozptylte se!“ křičela a ukazovala na uličky všude kolem nás. „Na sever, k podzemním chodbám!“ Současně ukazovala na své poručíky a říkala jim, kam mají jít. „Shade, k parku!“ Můj bratr přikývl, věděl, co tím Farley myslela. Vtom se jednou z blízkých budov prohnala další střela, která její hlas přehlušila. Nebylo ale těžké pocho-pit, co křičí.

Utíkejte.

Jedna má část chtěla držet pozice, zůstat a bojovat. Můj fialovobílý blesk by ze mě určitě udělal cíl a odvedl pozornost stíhaček od prchajících členů Šarlatové hlídky. Možná bych dokonce zvládla jednu nebo dvě sundat. To ale nešlo. Jsem cennější než zbytek, než rudé šátky a obvazy. Shade a já musíme přežít, když už ne kvůli naší věci, pak kvůli ostatním. Kvůli tomu seznamu stovek dalších, jako jsme my, kteří zemřou, pokud neuspějeme.

Shade to věděl stejně dobře jako já a vzal mě za ruku. Jeho sevření bylo tak pevné, až mi pohmoždil dlaň. Bylo až příliš snadné držet s ním krok, nechat ho vést mě pryč ze široké ulice do šedo zelené změti přerostlých stromů prodírající se do ulice. Čím jsme byli hlouběji, naráželi jsme na stále hustší porost kmenů, spletených dohromady jako deformované prsty. Tisíc let nulové péče vytvořilo z toho malého zeleného plácku mrtvou džungli. Skryli jsme se pod ní, až už jsme stíhačky kroužící stále blíž a blíž jenom slyšeli. Kilorn nikdy nezůstal příliš pozadu. Na chvíli jsem mohla předstírat, že jsme zase doma, jen tak se procházíme po Pilotách a hledáme nějakou zábavu nebo potíže. Teď jako bychom nacházeli jen samé potíže.

Když se Shade zastavil a zaryl se patami do bláta, mohla jsem se konečně rozhlédnout kolem. Kilorn zabrzdil vedle nás, se zbraní zbytečně namířenou vzhůru, nikdo další už nás ale nesledoval. Už jsem ani nedohlédla na tu ulici, na rudé šmouhy mizející v troskách.

Shade pohlédl skrz husté větve stromů k nebi. Díval se na stíhačky a čekal, až zmizí z dosahu.

„Kam to jdeme?“ zeptala jsem se ho bez dechu.

Místo něj mi ale odpověděl Kilorn. „K řece. A potom k moři. Můžeš nás tam vzít?“ dodal ještě a podíval se na Shadeovy ruce, jako kdyby jeho schopnosti byly zjevné na první pohled. Jeho schopnost však byla stejně jako ta moje skrytá, nepostřehnutelná, dokud se sám nerozhodl ji odhalit.

Shade zavrtěl hlavou. „Na jeden skok ne, je to moc daleko. Navíc bych radši běžel a šetřil síly.“ Oči mu potemněly. „Než je budeme skutečně potřebovat.“

Souhlasně jsem přikývla. Na vlastní kůži jsem věděla, jaké to je být vyčerpaný vlastními schopnostmi, téměř neschopný pohybu, natož boje.

„A kam berou Cala?“

Kilorn se při té otázce zamračil.

„Ať se propadnu, jestli mě to zajímá.“

„Mělo by,“ vyštěkla jsem na něj, ačkoli se mi hlas chvěl nejistotou. *Ne. Nemělo by. Ani mě by to nemělo zajímat. Pokud je princ fuč, musím to nechat být.* „Může nám pomoci se z toho dostat. Může bojovat s námi.“

„Uteče nebo nás pozabíjí, jakmile mu k tomu dáme příležitost,“ vyjel na mě a strhl si z tváře rudý šátek, aby ukázal hněv skrývajícím se pod ním.

V hlavě jsem spatřila Calův oheň. Spaloval vše, co mu stálo v cestě, od kovu až po maso. „Zabít vás mohl už dávno.“ Nepřeháněla jsem a soudě podle toho, že se Kilorn znovu zamračil, to věděl i on.

„Tak nějak jsem čekal, že vy dva z toho nekonečného štekání vyrostete,“ ozval se Shade, který se postavil mezi nás. „Jsem to ale hlupák.“

Kilorn skrz zaťaté zuby procedil omluvu, já ale ani náhodou. Soustředila jsem se na stíhačky, položila jsem se do rytmu tlukotu jejich elektrických srdcí. Ten s každou vteřinou ochaboval a vzdaloval se dál a dál. „Letí pryč. Pokud chceme vyrazit, pak musíme jít hned.“

Bratr i Kilorn se na mě tak zvláštně podívali, ale ani jeden z nich neprotestoval. „Tudy,“ řekl Shade a ukázal skrz stromy. Vedla skrz ně úzká, téměř nepostřehnutelná pěšinka. Špína z ní byla smetená a pod ní prosvítal kamenný a asfaltový podklad. Shade mě znovu vzal za ruku a Kilorn vyrazil rychlým tempem, kterému jsme se přizpůsobili. Škrábaly nás větve, které se rozprostíraly nad neustále se zužující pěšinou, až už nebylo možné, abychom běželi vedle sebe. Ale místo aby mě Shade pustil, stiskl mi ruku ještě pevněji. A pak mi došlo, že mě vlastně vůbec nesvírá on. To vzduch, *svět* kolem. Úplně všechno jako by se vmžiku tak nějak smrsklo. A pak už jsme se vynořili na druhé straně stromů a ohlédlí se, právě když se z temného porostu prodrál i Kilorn.

„On ale běžel před námi,“ zamumlala jsem nahlas a těkala očima z pěšiny na Shadea. Popošli jsme doprostřed ulice, nad námi jen nebe a kouř. „Ty...“

Shade se zazubil. Vzhledem k tomu, že v dáli kvílely stíhačky, vypadalo to nepatříčně. „Řekněme, že jsem... skočil. Dokud se mě držíš, můžeš se mnou,“ vysvětlil a rychle nás nahnal do další uličky.

Při představě, že jsem se právě *teleportovala*, se mi rozbušilo srdce, málem jsem dokonce zapomněla na to, v jak složité situaci se nacházíme. Zvuk stíhaček mi to ale hned připomněl. Severně od nás další střela zasáhla nějakou budovu, která se zřítila k zemi s duněním jako při zemětřesení. Uličkou se prohnala vlna prachu, která nás zahalila do další šedé vrstvy. Na kouř a oheň jsem už byla tak zvyklá, že jsem ho téměř nevnímala, dokonce i když se z oblohy začal snášet prach jako vločky sněhu. Zůstávaly v něm naše stopy. Možná to bude to poslední, co po nás zůstane.

Shade věděl, kam a jak běžet. Ani Kilorn nezůstával pozadu, ačkoli ho tížila zbraň. Doběhli jsme zpět k té široké ulici. Od východu se špínou a prachem začínaly prodírat sluneční paprsky, které s sebou přinášely slanou vůni moře. Západně ležela jako padlý obr první sestřelená budova a úplně nám znemožňovala vrátit se k vlaku. Okolo nás se rozkládaly jen železné konstrukce domů, hromady rozbitého skla a zvláštní kusy zaslých bílých desek, jako v nějakém království z trosek.

Co to asi bylo? napadlo mě. *Julian by to věděl.* Jen vzpomínka na jeho jméno mě bolela, tak jsem ji rychle zahnala. Prašným vzduchem prolétlo několik dalších rudých šátek a já hledala známou postavu. Jenomže jsem Cala nikde neviděla a dostala jsem příšerný strach.

„Bez něj nikam nejdu.“

Shade se ani neobtěžoval ptát, koho mám na mysli. Věděl to.

„Princ jde s námi, máš moje slovo.“

Moje odpověď jako by mi rázem rozerval vnitřnosti. „Tvému slovu nevěřím.“

Shade byl voják. Život měl všelijaký jen ne snadný a bolest mu rozhodně nebyla cizí. Přesto ho mé prohlášení hluboce zasáhlo. Viděla jsem mu to na očích.

Omluvím se mu později, chlácholila jsem samu sebe.

Pokud tedy nějaké později vůbec bude.

Nad hlavami nám prosvištěla další střela, která dopadla o několik ulic dál. Vzdálené zadunění výbuchu ale nemohlo přehlušit ještě ostřejší a děsivější zvuk, který nás začínal obklopovat.

Zvuk tisíce pochodujících nohou.

KAPITOLA 2

Vzduch prosycený hustým prachem nám poskytl ještě pár vteřin, než spatříme svůj přicházející osud. Siluety vojáků se blížily ulicemi od severu. Ještě jsem nerozeznávala jejich zbraně, ale armáda Stříbrných přece k zabíjení zbraně nepotřebuje.

Další členové hlídky zoufale prchali ulicí dál. Prozatím se zdálo, že by se jim snad mohlo podařit utéct, jenže kam? Před námi byla jen řeka a moře. Nebylo kam jít, kde se ukrýt. A armáda pomalu pocho- dovala, takovým zvláště vleklým tempem. Mžourala jsem skrz oblaka prachu a snažila se je lépe zhlédnout. A vtom mi došlo, o co tady jde, co Maven udělal. Ten otřes mi zajiskřil v žilách, úplně mnou *projel*, až Shade a Kilorn museli uskočit.

„Mare!“ okřikl mě Shade, napůl překvapený, napůl rozhněvaný. Kilorn neříkal nic, jen sledoval, jak se třesu.

Chytila jsem ho za paži, on se mi ale nevytrhl. Jiskry už zmizely, vě- děl, že mu neublížím. „Podívej,“ ukázala jsem.

Věděli jsme, že přijdou vojáci. Cal nám to řekl, *varoval nás*, že po stíhačkách na nás Maven pošle legii. Ale ani on nemohl předpokládat

něco takového. Tuhle noční můru mohlo stvořit jen tak choré srdce, jako má Maven.

Postavy v první linii na sobě neměly tmavě šedou uniformu Carolových tvrdě vytrénovaných vojáků. Vlastně to ani nebyli vojáci. Byli to jen sloužící v rudých kabátech, rudých šálách, rudých tunikách, rudých kalhotách a rudých botách. Tolik rudé, jako by krváceli. A kolem nohou se jim houpala železná pouta, která cinkala o zem. Ten zvuk mě rozerval, přehlušil dokonce i burácení stíhaček a ostře štěkané rozkazy Stříbrných poručíků schovávajících se za rudou zdí. Slyšela jsem jen cinkání těch pout.

Kilorn se naježil, málem vrčel. Udělal krok vpřed a namířil, jenže zbraň se mu třásla v rukou. Armáda od nás byla ještě daleko, příliš daleko na přímo mířenou ránu i *bez* lidského štítu. Bylo to daleko horší, než jsme si dovedli představit.

„Musíme jít,“ zamumlal Shade. V očích mu planul hněv, nicméně věděl, co je třeba udělat, čeho je třeba si *nevšímat*, aby přežil. „Kilorne, buď s námi půjdeš teď, nebo tě tu necháme.“

Tak palčivá slova mě probrala z němé hrůzy. Když se Kilorn nehýbal, vzala jsem ho za ruku a zašeptala mu do ucha v naději, že mě uslyší i přes to cinkání okovů.

„Kilorne,“ promluvila jsem k němu hlasem, kterým jsem se obracela k mámě, když odvedli bratry do války, když měl táta dechové potíže, když se všechno kolem hroutilo. „Kilorne, nemůžeme pro ně nic udělat.“

„To není pravda,“ zasyčel a podíval se na mě. „Ty *musíš* něco udělat. Ty je můžeš zachránit.“

K mé věčné hanbě jsem zavrtěla hlavou. „Ne, to nemůžu.“

Běželi jsme dál. A Kilorn s námi.

S každou další vteřinou kolem vybuchovaly další rakety, pokaždé blíž a stále intenzivněji. V uších mi zvonilo tak, že jsem téměř neslyšela. Vzduchem létaly jako stébła trávy střepy a kusy ocele, až se na nás

začal snášet pálivý stříbrný déšť. Brzy bylo už příliš nebezpečné běžet a Shade mě sevřel pevněji. Popadl i Kilorna, skočil a svět kolem nás se z bortil. Žaludek se mi sevřel pokaždé, když nás pohltila temnota. A hroutící se město okolo nás se smrsklo. Popel a betonový prach nám ztěžoval vidění i dýchání. Všude okolo se tříštilo sklo a střepy mě řezaly do tváře a do rukou a zakusovaly se do mých šatů. Kilorn vypadal ještě hůř než já, pod obvazy mu prosvítala čerstvá krev. Ale dával si pozor, aby nám neutekl. Shadeovo sevření nepovolovalo, ovšem i na něm se už začínala projevovat únava. S každým dalším skokem bledl. Alespoň jsem nebyla k ničemu, svými jiskrami jsem odháněla kovové střepiny, před kterými nás ani on nemohl ochránit. Jenomže to nestačilo, nedokázali jsme zachránit ani sami sebe.

„Jak daleko ještě?“ Můj hlas zněl tiše, utopený v bitevní vřavě. Skrz všudypřítomný kouř jsem viděla jen na pár metrů, *cít* mi ale ještě zůstal. A cítila jsem křídla, motory, *elektřinu*, která nám burácela nad hlavami a přibližovala se stále víc a víc. Jako bychom byli myši čekající, až je orel chytí do spárů a odnese.

Shade najednou zastavil a medově zbarvenýma očima se začal rozhlížet sem a tam. Na jednu děsivou vteřinu jsem se bála, že jsme se ztratili. „Počkejte,“ řekl, protože věděl něco, co my ne.

Zíral nahoru, na konstrukci nějaké kdysi obrovské budovy. Byla ohromná, vyšší než ta nejvyšší věžička v Síni slunce. Širší než velké Caesarovo náměstí v Archeonu. Když jsem si to uvědomila, přeběhl mi mráz po zádech – ona se *kývala*. Ze strany na stranu, tam a zpět. Houkala se na ohýbajících se základech, poznamenaných staletými chátrání. Postupně se začala naklánět na jednu stranu. Nejdřív pomalu, jako když stařec usedá do křesla. Pak ale padala rychleji a rychleji přímo na nás.

„Držte se,“ křikl Shade do rostoucího hluku a pořádně nás chytil. Chytil mě kolem ramen a přitiskl k sobě, až mě téměř rozmačkal. Očekávala jsem ten nepříjemný pocit z jeho skoku, ale nic. Místo toho se ozval daleko známější zvuk.

Střelba.

Tentokrát to nebyly Shadeovy schopnosti, co mi zachránilo život, ale jeho krev. Kulka mířená na mě se zaryla do jeho paže, zatímco další mu prolétla kolem nohy a strhla mu kus masa. Vykřikl bolestí a málem se zhroutil na rozpraskanou zem. Cítila jsem ten zásah také, na bolest ale nebyl čas. Vzduchem zasvíštěly další kulky, příliš rychlé a početné na to, aby se jim dalo vzdorovat. Mohli jsme jen utíkat, jak před hrouťící se budovou, tak před přicházející armádou. Jedno mělo zastavit druhé, železné trámy měly spadnout mezi nás a vojáky. Tak to mělo být. Gravitace a oheň budovu poslaly k zemi, jenže síla magnetronů ji zastavila, takže nás její trosky nemohly chránit. Když jsem se ohlédla, viděla jsem jejich stříbrné vlasy a černé uniformy, dobrý tucet jich tam stál a odmršťoval každý kus kovu řítící se k zemi pryč. Nebyla jsem dost blízko, abych dovedla rozeznat jejich tváře, rod Samosů jsem ale znala dost dobře. Evangelina a Ptolemus vedli členy své rodiny a odklízeli z ulice ocel, aby mohla legie pochodovat dál. Aby mohli dokončit, co začali, a konečně nás všechny zabít.

Kdyby jen Cal Ptolema v aréně býval zabil, kdybych jen přistupovala stejně nelítostně k Evangelině jako ona ke mně, pak bychom možná měli šanci. Jenomže naše slitování mělo svou cenu a tou mohly být naše životy.

Teď bylo na mně, abych chytila bratra a podepřela ho nejlépe, jak to šlo. Většina těžké práce zůstala na Kilornovi. Zvedl Shadea a napůl ho táhl do jednoho ze stále ještě doutnajících kráterů po výbuchu. Schovali jsme se v něm před bouří létajících kulek. Ale ne moc. Ne na dlouho.

Kilorn ztěžka oddechoval a z čela mu crčel pot. Utrhl si jeden z rukávů a ovázal s ním Shadeovi nohu. Rychle jím prosákla krev. „Můžeš skočit?“

Shade se zamračil, ale nikoli bolestí – obracel se ke své síle. Dobře jsem to znala. Pak zavrtěl hlavou a oči mu potemněly. „Ještě ne.“

Kilorn zaklel. „Tak co budeme dělat?“

Chvilíčku mi trvalo, než mi došlo, že se ptá mě, a ne mého staršího bratra, ne vojáka, který zná bitevní vřavu mnohem lépe než my dva. Vlastně se ale neptal ani mě. Neptal se Mare Barrowové z Pilotů, zlodějky, lhářky, kamarádky. Kilorn teď vzhlížel k někomu jinému, k někomu, kým jsem se stala v sálech paláce a v písku arény.

Ptal se bohyně blesku.

„Co budeme dělat, Mare?“

„Necháte mě tady, to uděláte!“ zabručel Shade skrz zaťaté zuby dřív, než jsem mohla odpovědět. „Poběžíte k řece. Najdete Farley. A já vás pár skoky doženu, jakmile to půjde.“

„Lháře neobelžeš,“ odvětila jsem a ze všech sil se snažila netřást. Bratr se mi teprve před chvilkou vrátil, jako když duch vstane z mrtvých. Nedovolím mu, aby znovu zmizel, za nic na světě. „Dostaneme se odtud společně. My *všichni*.“

Pochod legie rozechvěl zemi. Po jediném pohledu přes okraj kráteru jsem mohla konstatovat, že vojáci už jsou asi jen devadesát metrů od nás a rychle postupují. Již jsem viděla Stříbrné v mezerách mezi Rudými, jejich tmavě šedé uniformy. Někteří na sobě měli zbroj v jasných barvách svých rodů. Zahlédla jsem modrou, žlutou, černou, hnědou i další. Nymfové, telkáči a šelmy a lamželeza, ti nejmocnější válečníci, které na nás Stříbrní mohli poslat. Věřili, že Cal zavraždil krále a já že jsem terorista a byli připraveni rozbořit celé město, aby nás dostali.

Cal.

Jenom bratrova krev a Kilornovo nepravidelné oddechování mi zabránily v tom, abych se vyhoupla přes okraj kráteru. Musela jsem ho najít. *Musela jsem.* Kdyby ne kvůli sobě, tak kvůli naší věci, aby bránil náš ústup. Stál za stovku skvělých vojáků. Byl zlatým štítem. Nejspíš už byl ale pryč, utekl, roztavil svá pouta a zmizel, když se město začalo otřásat.

Ne. On by neutekl. Nikdy by před tou legií neutekl, ani před Mavenem, ani přede mnou. Doufala jsem, že se nepletu.

Doufala jsem, že už není mrtvý.

„Zvedni ho, Kilorne.“ V Síni slunce mě lady Blonosová naučila, jak mluvit jako princezna. Chladným, rozhodným hlasem, který nenechává prostor pro odpor.

Kilorn poslechl, Shade měl ale pořád dost sil na to, aby vzdoroval. „Budu vás jenom zdržovat.“

„Za to se nám můžeš omluvit později,“ odpověděla jsem a pomohla mu vstát. Téměř jsem jim ale nevěnovala pozornost, soustředila jsem se na něco jiného. „Utíkejte.“

„Jestli si myslíš, že tě tady necháme, Mare...“

Když jsem se obrátila ke Kilornovi, ruce mi olizovaly jiskry a srdce jsem měla plné odhodlání. Zmlkl. Podíval se směrem k neustále postupující armádě. Telkáči a magnetroni čistili ulici od trosk a zprůchodňovali zasypané cesty se skřípěním kovu o kámen.

„Jděte.“

Kilorn znovu poslechl a Shadeovi potom nezbylo než se belhat s ním a nechat mě za sebou. Zatímco se škrábali z kráteru západním směrem, já opatrně vykročila na východ. Armáda se kvůli mně zastaví. Bude muset.

Po jedné děsivé vteřině první linie Rudých zastavila a okovy jim zazvonily o zem. Stříbrní za nimi si opřeli zbraně o ramena, jako by sami nic nezmohli. Válečná vozidla, velké stroje s pásovými koly, zaskřípala a zastavila někde za armádou. Cítla jsem, jak mi jejich energie proudí žilami.

Legie už byla tak blízko, že jsem slyšela, jak důstojníci rozdávají rozkazy. „Blýskající holka!“ „Držte řadu, stůjte!“ „Zamířte!“ „Nestřílet!“

To nejhorší přišlo nakonec, rozezvučelo to najednou ztichlou ulici. Ptolemův hlas zněl tak povědomě, plný vzteku a nenávisti.

„Uvolněte cestu králi!“ vykřikl.

Otřásla jsem se. Čekala jsem Mavenovu armádu, ale ne Mavena samotného. Nestal se vojákem jako Cal, vedení armády ho nezajímalo. Přesto byl tady, prodíral se rozestupujícími se řadami vojáků s Ptolemem a Evangelinou v patách. Když se vynořil zpoza první rudé linie, málem se mi podlomila kolena. Na sobě měl naleštěnou černou zbroj a karmínový plášť. Vypadal tak nějak vyšší než ráno. Na hlavě měl pořád ještě otcovu plamennou korunu, ačkoli ta na bojiště vůbec nepatřila. Patrně chtěl ukázat celému světu, čeho dosáhl svými lžemi, jak cennou trofej si přivlastnil. I z té dálky jsem cítila žár jeho pohledu a zuřivého hněvu. Jako by mě zevnitř spaloval.

Nad hlavami nám kroužily stíhačky. Byl to ten jediný zvuk na světě.

„Vidím, že jsi pořád ještě odvázná,“ rozlehl se Mavenův hlas ulicí. Odrážel se od trosek kolem, posmíval se mi. „A pošetilá.“

Stejně jako v aréně, ani tady jsem mu nechtěla dopřát to potěšení z mého hněvu a strachu.

„Měli by ti spíš říkat Tichá holčička,“ zasmál se chladně a jeho armáda s ním. Rudí mlčeli a upřeně zírali do země. Nechtěli se dívat na to, co mělo přijít. „Tak, ty tichá dívenko, řekni svým kamarádíkům, těm krysám, že je po všem. Jste obklíčení. Když se vzdají, dopřeji jim dar rychlé smrti.“

I kdybych mohla takový rozkaz vydat, nikdy bych to neudělala. „Jsou dávno pryč.“

Lháře neobelžeš. A Maven byl ze všech lhářů ten největší.

Přesto se zatvářil nejistě. Členové Šarlatové hlídky už tolikrát unikli, na Caesarově náměstí, v Archeonu. Snad by mohli i teď. Jaká by to asi byla potupa. Jak strašný začátek vlády.

„A ten zrádce?“ Jeho hlas přiosťřil a Evangelina popošla k němu. Její stříbrné vlasy zářily jako ostří žiletky, ještě jasněji než její naleštěná zbroj. Maven od ní ale odstoupil, odstrčil ji jako kočka hračku. „Kdepak je můj prokletý bratr, padlý princ?“

Žádné odpovědi se ode mě nedočkal, protože jsem žádnou neměla.

Maven se opět zasmál, tentokrát jako kdyby mi tím probodl srdce. „Copak tě taky opustil? Utekl? Že by ten zbabělec zabil našeho otce a pokusil se ukrást mi korunu jen proto, aby se vytratil a schoval?“ Celý se naježil, kvůli přítomným šlechticům a vojákům. Před nimi se stále ještě musel tvářit jako zdrcený syn, jako král, který nikdy neměl nosit korunu, který si nepřeje nic víc než pomstít mrtvé.

Vyzývavě jsem zvedla bradu. „Ty si myslíš, že by Cal něco takového udělal?“

Maven rozhodně není hlupák. Je zlý, ale ne hloupý. A svého bratra zná lépe než kdokoli jiný z živých. Cal nikdy zbabělec nebyl a nikdy nebude. Tím, že bude lhát svým poddaným, na tom nic nezmění. Oči zradily jeho srdce, když se rozhlédl kolem po uličkách vedoucích pryč z bitvou zdevastované hlavní třídy. Cal se mohl skrývat ve kterékoli z nich, čekat na vhodnou chvíli k úderu. Mohla jsem být dokonce pastí, návnadou, která měla vylákat ven toho podrazáka, jehož jsem kdysi nazývala zaslíbeným a přítelem. Když otáčel sem a tam hlavou, koruna se mu po ní svezla, byla mu příliš velká. Dokonce i ten kov věděl, že mu nepatří.

„Myslím, že jsi tu sama, Mare.“ Mluvil tak jemně. Přes to všechno, co mi udělal, jsem se zachvěla, když vyslovil mé jméno. Vzpomněla jsem si na minulé dny. Kdysi mé jméno vyslovoval s něhou a náklonností. Teď od něj znělo jako kletba. „Tví přátelé jsou pryč. Prohrálas. Jsi jenom zruďa, navíc jediná svého druhu. Prokážu světu milost, když tě z něj sprovodím.“

Jen další lži, oba jsme to věděli. Zasmála jsem se stejně chladně jako on. Na chvíli to vypadalo, jako bychom byli opět přáteli. Nic ale nebylo vzdálenější pravdě.

Nad hlavami nám prolétla stíhačka, křídly málem škrábla o špičku nedaleké ruiny. Proletěla tak blízko. *Příliš blízko.* Cítila jsem její elektrické srdce, její burácející motor, který ji nějakým způsobem držel ve vzduchu. Co nejlépe jsem se natáhla pro jeho energii, jako už tolikrát

předtím. Po světlech, po kamerách, po jakémkoli drátku nebo oběhu od té doby, co jsem se stala bohyní blesku. Zmocnila jsem se jí a *vy-pnula jsem ji*.

Stíhačka začala padat nosem dolů. Chvilíčku se ještě vznášela na těžkých křídlech. Její původní dráha směřovala vysoko nad ulicí, aby chránila krále. Teď ale letěla přímo na vojáky, jen těsně minula rudou první linií a zřítila se mezi stovky Stříbrných. Magnetroni z rodu Samosových ani telkáči nezareagovali dost rychle na to, aby tomu stačili zabránit. Zabořila se do ulice, až od ní létala těla i asfalt. Ozvala se strašlivá rána a tlaková vlna mě srazila k zemi. Ten výbuch byl ohlušující, matoucí a bolestivý. *Na bolest není čas*, znělo mi v hlavě. Nezdržovala jsem se pozorováním chaosu, který nastal v řadách Mavenovy armády. Byla jsem už na útěku a mé blesky se mnou.

Záda mi kryly fialovobílé jiskry, které mě držely v bezpečí od agilů snažících se mě doběhnout. Pár se jich střetlo s mým bleskem, když se snažili prorazit můj štít. Zbyla z nich jen hora spáleného masa a kostí. Byla jsem vděčná, že jim nevidím do tváří, jinak by se mi o nich později mohlo zdát. Následovaly je kulky, skákala jsem ale sem a tam, takže jsem nebyla snadným terčem. Těch pár ran, které prolétly blízko mě, se rozpadlo v mém štítu, stejně jako se mělo rozpadnout mé tělo, když jsem během Boje o trůn spadla do té elektrické sítě. Nad hlavou mi znovu prolétly stíhačky, tentokrát si už ale držely bezpečný odstup. Ne tak jejich střely.

Trosky Naercey stály po tisíce let, dnešní den ale neměly přežít. Domy i ulice se bortily, zničené stříbrnou mocí a jejich střelami. Maven zapojil všechno a všechny. Magnetroni ohýbali a trhali ocelové trámy, zatímco telkáči a lamžezeza vrhali trosky k popelavé obloze. Voda tryskala z trubek, jak se nymfové pokoušeli město zaplavit, a odplavovala poslední z povstalců skrývajících se v podzemních chodbách pod námi. Větrolamové v armádě probudili víchr o síle hurikánu. Voda a suť mě pálily v očích. Poryvy větru byly tak silné, že mě má-

lem oslepily. Zemí otřásaly výbuchy vyvolané detonátory a já zmateně vrávorala... ale neupadla. Teď jsem ovšem narazila obličejem na asfalt a zanechala na něm krvavou stopu. Jekot křiklouna mě srazil na kolena a přinutil mě zacpat si uši. Mezi prsty mi protékala další krev. Nejspíš bych tomu křiklounovi měla poděkovat, protože těsně nad hlavou mi prolétly další střely, tak blízko, že jsem cítila, jak se vzduch okolo nich chvěje.

Vybuchly kus ode mě a horko rozvlnilo můj spěšně vytvořený světelný štít. Jen tak mimochodem mě napadlo, jestli zemřu bez obočí. Ovšem horko mě nesežehlo, zachovávalo si teplotu, nepříjemnou, ale nikoli nesnesitelnou. Něčí silné ruce mě vyzvedly na nohy a v záři ohně se mihly světlé vlasy. V té vichřici jsem sotva rozeznala její tvář. *Farley*. Ztratila zbraň, oblečení měla rozervané a celá se chvěla, ale držela mě na nohou.

A za ní stála vysoká, povědomá postava, tmavá silueta na pozadí exploze. Jedinou nataženou rukou držela plameny a žár dál od nás. Jeho pouta byla pryč, roztavená nebo odemknutá. Když se otočil, plameny vyšlehly až do nebes a sežehly celou zničenou ulici, ale nás ne. Cal přesně věděl, co dělá, obehnal nás ohnivou bouří, jako by to byla voda obtékající kámen. Stejně jako v aréně vytvořil hořící stěnu přes šíři ulice, aby nás ochránil před svým bratrem a jeho legií. Jeho plameny teď ale byly silné, sycené kyslíkem a hněvem. Vyskakovaly až do nebe, tak rozžhavené, že při zemi modře žhnuly.

Stíhačky na nás vypálily další střely, Cal ale energii jejich výbuchu znovu ovládl a použil ji k přiživení své vlastní síly. Bylo téměř krásné sledovat, jak otáčí dlouhými pažemi a v klidném rytmu mění útoky v naši ochranu.

Farley se mě pokusila odtáhnout silou. Díky plamenům, které nás chránily, jsem dohlédla až k řece vzdálené nějakých sto metrů od nás. Zahlédla jsem dokonce i mohutné stíny Kilorna a Shadea, jak se belhají k vytouženému bezpečí.

„Tak pojď, Mare,“ křikla a napůl táhla mé slabé rozedrané tělo.

Na okamžik jsem jí to dovolila. Myslet jasně bolelo až příliš. Stačil ale jediný pohled zpět a pochopila jsem, o co se snaží, k čemu se *mě* pokouší přimět.

„Bez něj nikam nejdu!“ vykřikla jsem toho dne už podruhé.

„Myslím, že se o sebe postará,“ nedala se Farley a v modrých očích se jí odrážel oheň.

Když jsem to viděla jako ona. Myslela jsem, že Stříbrní jsou neporazitelní, bohové na zemi, příliš silní na to, aby je šlo zničit. Ale jenom dnes ráno jsem tři z nich zabila. Arvena, toho lamželeza z rodů Rambosových a lorda Osanose. A s tou bouří blesků možná i další. Oni zas málem zabili mě i Cala. V aréně jsme museli zachránit jeden druhého. A teď bylo potřeba totéž.

Farley byla větší než já, vyšší, silnější. Já ale byla hbitější. Dokonce i napůl hluchá a zchvácená. Stačilo jedno mrsknutí kotníkem a jedna dobře načasovaná rána a Farley klopýtl a pustila mě. Ihned jsem se otočila a s nataženýma rukama jsem začala hledat, co jsem potřebovala. V Naercey bylo daleko méně elektřiny než v Archeonu, nebo dokonce i ve Stiltu, já ale energii nepotřebovala z ničeho vysávat. Vytvářela jsem vlastní.

První protiútok nymfů se do Calovy stěny opřel jako přílivová vlna. Většina vody se okamžitě vypařila, zbytek ale plameny trochu zhasil. Odpověděla jsem svou elektřinou, kterou jsem namířila proti vlnám, které se srážely ve vzduchu. Za nimi už pochodovala legie Stříbrných, která se na nás chystala vrhnout. Alespoň že řadu spoutaných Rudých poslali až dozadu. Určitě to byla Mavenova práce. Nedovolil by jim, aby ho zpomalovali.

Můj blesk místo do prázdna vrazil přímo do jeho vojáků a za ním už z uhlíků znovu vyskočily Calovy plameny.

„Pomalů postupuj dozadu,“ řekl mi Cal a ukázal volnou rukou. Kopírovala jsem jeho kroky a dávala pozor, abych ani na chvíli nespustila

oči z blížící se zkázy. Společně jsme couvali a bránili náš ústup. Když Calovy plameny zesláblly, ihned se rozzářil můj blesk a zase naopak. Společně jsme měli šanci.

Cal šeptal tiché rozkazy. Kdy udělat krok, kdy zvednout stěnu, kdy ji nechat klesnout. Vypadal vyčerpaněji, než jak jsem ho kdy viděla, pod bledou kůží se mu modraly žíly, pod očima kruhy velké jako pytle. Bylo mi jasné, že asi vypadám hůř. Přesto jsme se díky jeho tempu úplně nevyčerпали, dovolovalo nám uchovat si pokaždé alespoň trochu síly na chvíli, kdy ji budeme potřebovat.

„Už jenom kousek!“ zavolala na nás Farley odněkud zezadu. Neutekla. Zůstala s námi, ačkoli byla jenom člověk. *Byla odvážnější, než jsem si myslela.*

„Kousek k čemu?“ procedila jsem skrz zaťaté zuby a vystřelila další elektrickou síť. I přes Calovy rozkazy jsem začínala být stále pomalejší a naši zdí prolétla hromada sutě. Dopadla pár metrů od nás a rozpadla se na prach. Docházel nám čas.

Ale to i Mavenovi.

Už jsem cítila řeku i oceán za ní. Vábil nás ostrou slanou vůní, ale kam, to jsem neměla tušení. Věděla jsem jen to, že Farley a Shade věří, že nás může zachránit před Mavenem. Když jsem se ohlédla, neviděla jsem nic než prázdnou ulici se slepým koncem na okraji řeky. Stála tam Farley, čekala, její krátké vlasy poletovaly v horkém větru. *Skoč*, řekla naprázdno, než se vrhla dolů z rozdroleného konce ulice.

Co to má s tím vrháním se do propastí?

„Máme skočit,“ řekla jsem Calovi a otočila se právě včas, abych opravila jeho zeď.

Jenom přikývl, příliš soustředěný na to, aby promluvil. Stejně jako můj blesk i jeho plameny začínaly slábnout a pohasínat. Už jsme skrz ně skoro viděli na vojáky na druhé straně. Mihotající se ohnivá zeď zkrusovala jejich rysy, z očí jim dělala žhnoucí uhlíky, z úst rozšklebené tesáky a z postav demony.

Jeden z nich vykročil k plamenné stěně, dost blízko na to, aby šel. Ale nespálil se. Místo toho ohnivý jazyky rozhrnul jako oponu. To mohl dokázat jediný člověk.

Maven si ze svého směšného pláště setřepal uhlíky. Hedvábí poněkud ohořelo, jeho zbroj ale zůstala netknutá. Dokonce měl žaludek na to, aby se usmál.

A Cal v sobě někde našel sílu, aby se otočil. Místo toho, aby ho holýma rukama roztrhl vejpůl, vzal mě rozpálenou dlaní za ruku. Společně jsme se rozběhli a ani jsme se neobtěžovali krýt si záda. Maven nebyl ani pro jednoho z nás protivníkem a dobře to věděl. Jenom vykřikl. I přes tu korunu a krev na rukou byl pořád ještě tak mladý.

„Jen utíkej, vrahu! Utíkej, blýskající holčičko! Utíkejte rychle a daleko!“ Jeho smích se odrážel od okolních trosek a pronásledoval mě. „Neexistuje místo, kde bych si vás nenašel!“

Matně jsem si uvědomovala, že síla mých blesků ochabuje a mizí s tím, jak jsem se od nich vzdalovala. Stejně tak začínaly zhasínat i Calovy plameny a my tak najednou byli vystaveni zbytku legie. Tou dobou už jsme ale skočili do vzduchu a padali do řeky tři metry pod námi.

Když jsme dopadli, neozvalo se šplouchnutí, ale tupé zadunění kovu. Musela jsem se stočit do klubíčka, abych si neroztříštila kotníky a tělem mi projela urputná bolest. *Cože?* Farley na nás čekala stojící po kolena ve studené řece hned vedle kruhového otvoru v nějaké kovové rouři. Beze slova do ní skočila a zmizela v jejích útrobách. Nebyl čas na žádné otázky nebo dohady a my ji slepě následovali.

Alespoň že Cal byl dost při smyslech na to, aby otvor za námi zavřel, a zahradil tak cestu vodě. Zasyčelo to a víko nás uzavřelo uvnitř. To nám ale nemohlo na dlouho stačit, nemohlo nás to ubránit před celou legií.

„Další tunel?“ zeptala jsem se bez dechu a otočila se k Farley. Při tom pohybu se mi udělaly mžítka před očima a musela jsem se opřít o stěnu, jak se mi trásly nohy.

Stejně jako před tím na té ulici mi Farley položila ruku na rameno a podepřela mě. „Ne, tohle není tunel,“ šeptla s vítězným úšklebkem.

A pak jsem to ucítila. Něco jako hučení jakési vzdálené baterie, jen silnější. Větší. Začalo to pulzovat i kolem nás a dál podivnou chodbou plnou blikajících tlačítek a slabých žlutých světel. Zahlédla jsem několik rudých šátků, za nimiž se skrývaly tváře členů Šarlatové hlídky. Přišly mi rozmazané jako rudé stíny. Pak něco zavrčelo, chodba kolem nás se otřásla a začala *klesat* směrem dolů. *Ke dnu.*

„Loď. Ponorka,“ hlesl Cal. Jeho hlas zněl tak vzdáleně, roztřeseně a zesláble. Přesně, jak jsem se cítila já.

Ani jeden jsme nezvládli ujít víc než pár metrů a sesunuli jsme se ke stěně.

KAPITOLA 3

V posledních čtyřiaadvaceti hodinách jsem se probudila ve vězeňské cele, ve vlaku a teď v ponorce. *Kde se asi probudím zítra?*

Už jsem si začínala myslet, že to všechno byl jen sen nebo halucinace nebo něco ještě horšího. Může se ale ve snech člověk cítit unavený? Protože já se tak rozhodně cítila. Byla jsem vyčerpaná až do morku kostí, kašdičkový sval, kašdičkový nerv. V mém srdci zely zase jiné rány, krvácelo pocity zrady a selhání. Když jsem otevřela oči a spatřila šedé stísněné stěny, všechno to, na co jsem si přála zapomenout, se mi v mžiku vrátilo. Jako by mi opět do hlavy pronikla královna Elara a znovu mě nutila prožít ty nejhorší vzpomínky. Jakkoli jsem se snažila, nedokázala jsem tomu zabránit.

Mé tiché služebné, popravené jen proto, že mi barvily kůži. Tristan, propíchnutý jako prase. Walshová. Přibližně stejně stará jako můj bratr, služebná ze Stiltu, má přítelkyně, *jedna z nás*. Zemřela krutou smrtí, vlastní rukou, aby ochránila hlídku, naši věc, mě. Další a další zahynuli v podzemních chodbách pod Caesarovým náměstím, zabiti Calovými vojáky. Oběti našeho naivního plánu. Vzpomínka na prolitou rudou

krev bolela, stejně tak ale ta na tu stříbrnou. Lucas, přítel, ochránce, Stříbrný s vlídným srdcem, popravený za to, k čemu jsme ho já a Julian přiměli. Lady Blonosová, štátá jen proto, že mě naučila, jak správně sedět. Plukovník Macanthosová, Reynald Iral, Belicos Lerolan. Všichni obětováni pro naši věc. Málem jsem se pozvracela, když jsem si vzpomněla na Lerolanova dvojčata, ani ne čtyřleté chlapce, kteří zahynuli při té explozi v Síni slunce. Maven mi tvrdil, že to byla nehoda, únik plynu, já ale věděla své. Zlo v něm bylo zakořeněné příliš hluboko na to, aby mohlo dojít k takové náhodě. Pochybuji, že mu sešlo na tom, že na hranici přihodí pár dalších těl, když se mu tím podaří přesvědčit svět, že členové Šarlatové hlídky jsou zrůdy. Zabije i Juliana. A Sárú. Teď už jsou pravděpodobně mrtví. Na ty jsem nedokázala myslet už vůbec. Bylo to příliš bolestné. Mé myšlenky se obrátily zpět k němu, k těm chladným modrým očím a ke chvíli, kdy jsem si uvědomila, že za jeho okouzlujícím úsměvem se skrývá monstrum.

Lehátko, na kterém jsem ležela, bylo tvrdé, příkrývka tenká a polštář v nedohlednu, stejně jsem si ale chtěla znovu lehnout. Bolest hlavy už se vracela a pulzovala mi ve spáncích v elektrickém rytmu téhle podivuhodné lodi. Jako neodbytná připomínka. Tady klid nenajdu. Ještě ne. Ne když pořád zbývá tolik věcí, které je potřeba udělat. *Seznam. Jména. Musím je najít. Musím je ochránit před Mavenem a jeho matkou.* Tváře mi zalila horkost. Julianova tenká kniha plná těžce získaných tajemství. Záznamy o těch, kteří jsou jako já. Kteří mají v genech vzácnou mutaci, díky níž my Rudí získáváme schopnosti Stříbrných. Ten seznam je Julianův odkaz. A můj.

Přehodila jsem nohy přes okraj lůžka, přičemž jsem se málem praštila do hlavy o postel nade mnou. Na zemi jsem našla pečlivě složenou hromádku oblečení. Černé, příliš dlouhé kalhoty, tmavě červená košile s trochu prodřenými lokty a boty, kterým chyběly tkaničky. Nesrovnatelné s oděvy, které na mě čekaly v cele Stříbrných, přesto jsem z nich měla dobrý pocit.

Sotva jsem si přehodila košili přes hlavu, otevřely se dveře od mé kajuty zavěšené na velkých železných pantech. A v nich nedočkavý Kilorn, s nuceným a vážným úsměvem na rtech. Neměl by se červenat, jelikož za všechna ta léta, která jsme spolu strávili u vody, už mě viděl v mnoha fázích oblékání, přesto se začervenal.

„To se ti vůbec nepodobá, takhle vyspávat,“ poznamenal trochu starostlivě.

Jenom jsem pokrčila rameny a postavila se na slabé nohy. „Nejspíš jsem to potřebovala.“ Začalo mi nějak zvláště zvonit v uších, silně, ale ne bolestivě. Potrásla jsem hlavou ze strany na stranu ve snaze se toho zvuku zbavit, takže jsem musela vypadat jako zmoklý pes, který se snaží oklepat.

„To bude ten jekot křiklouna.“ Popošel ke mně a opatrně vzal mou tvář do mozolnatých dlaní. Otráveně jsem si povzdechla, ale nechala ho. Pootočil mi hlavu na stranu a prohlédl mi uši, ze kterých mi předtím tekla rudá krev. „Máš štěstí, že nedostala přímý zásah.“

„Mám spoustu věcí, ale nemyslím si, že zrovna štěstí by bylo jednou z nich.“

„Jsi naživu, Mare,“ odvětil ostře a odtáhl se. „To je víc, než může říct spousta ostatních.“ Jeho pohled mě přenesl zpět do té chvíle v Naercey, kdy jsem řekla Shadeovi, že nevěřím jeho slovu. A hluboko v srdci jsem věděla, že to se ještě nezměnilo.

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem rychle. Samozřejmě jsem si uvědomovala, že jiní pro naši věc a pro mě položili život. Ale i já zemřela. Mare z Pilotů zemřela toho dne, kdy dopadla na ten světelný štít. Ztracená princezna Marina zemřela v Kostnici. A já ještě nevěděla, co za člověka to otevřelo oči v tom podzemním vlaku. Věděla jsem jen, kým jsem byla a co jsem ztratila, a tíha toho všeho byla téměř neúnosná.

„Řekneš mi, kam plujeme, nebo to je další tajemství?“ Snažila jsem se z hlasu vyhnat hořkost, ale zoufale jsem selhala.

Kilorn byl dost zdvořilý na to, aby si toho nevšímal, a jen se opřel o dveře. „Z Naercey jsme odpluli před pěti hodinami a teď směřujeme k severovýchodu. To je na mou duši všechno, co vím.“

„A to tě vůbec netrápí?“

Jenom pokrčil rameny. „Proč si myslíš, že by velitelé měli věřit mně nebo třeba tobě? Víš líp než kdokoli jiný, jak pošetilí jsme byli a jak draze jsme za to zaplatili.“ Ta vzpomínka mě znovu zbolela. „Sama jsi přišla s tím, že nemůžeš věřit ani Shadeovi. Pochybuj, že v nejbližší době se s námi někdo podělí o nějaké tajemství.“

Ta poznámka zdaleka nebolela tak, jak jsem čekala. „Jak je mu?“

Kilorn pohodil hlavou směrem ven na chodbu. „Farley zřídila pro zraněné celkem pěknou ošetřovnu. Daří se mu líp než ostatním. Dost nadává, ale daří se mu dobře.“ Jeho zelené oči trochu potemněly a podíval se stranou. „Jeho noha...“

Vyděšeně jsem zalapala po dechu. „Má infekci?“ Doma v Pilotách infekce znamenala třeba useknutou ruku. Neměli jsme dost léků, takže jakmile člověk dostal otravu krve, nedalo se dělat nic jiného než řezat a doufat, že předstihnete horečku a zčernalé žíly.

Kilorn k mé úlevě zavrtěl hlavou. „To ne. Farley mu dala pořádnou dávku léků a Stříbrní používají čisté kulky. No není to od nich hezké?“ Ponuře se zasmál a čekal, že se k němu přidám. Já se ale místo toho otrásla. Tady dole bylo takové chladno. „Rozhodně ale bude nějakou dobu kulhat.“

„Zavedeš mě za ním, nebo si budu muset najít cestu sama?“

Znovu se zasmušile usmál a podal mi ruku. Ke svému překvapení jsem zjistila, že bez pomoci nikam nedojdu. Kostnice a Naercey si vybraly svou daň.

Ponorka. Tak Kilorn říkal té zvláštní podvodní lodi. Ani jeden jsme nechtěli, jak je možné, že pluje pod hladinou, ale byla jsem si jistá, že Cal na to přijde. Ten byl další na mém seznamu. Najdu ho hned poté,

co se ujistím, že Shade ještě dýchá. Pamatovala jsem si, že když jsme unikli, byl Cal také téměř v bezvědomí jako já. Nepředpokládala jsem ale, že by ho Farley umístila na ošetřovnu. Ne když všude kolem byli zranění členové hlídky. Bylo tu příliš nevaživosti a nikdo si nepřál zažít ohnivé peklo v uzavřené kovové rouře.

Jekot křiklouna mi stále zněl v hlavě jako tiché kvílení, které jsem se snažila ignorovat. S každým dalším krokem jsem zjišťovala, kolik jsem vlastně utrhla zranění. Kilorn si všiml, jak bolestivě vraštím obličej, zpomalil a nechal mě se o něj opřít. Svých vlastních hlubokých ran pod čistými obvazy si nevšímal. Ruce měl vždycky sedřené, poškrábané a pořezané od rybářských háčků a sítí, to ale byly známé šrámy. Znamenaly, že je v bezpečí, zaměstnaný, že mu nehrozí odvod. Nebýt jednoho mrtvého rybáře, pár malých škrábanců by byla jediná jeho starost.

Dřív by mě ta myšlenka rozesmutnila. Teď jsem cítila jenom vztek.

Hlavní chodba ponorky byla dlouhá, ale úzká, rozdělená několika vodotěsnými kovovými dveřmi na velkých pantech. Sloužily jako pojistka k uzavření částí ponorky, aby ji v případě nějaké nehody voda celou nezatopila a nepotopila. Přesto mě ty dveře vůbec neuklidňovaly. Nedokázala jsem přestat myslet na to, jaké by to bylo zemřít na dně moře, uzavřená ve vodní rakvi. Dokonce i Kilorn, kluk, který na vodě vyrostl, vypadal nesvůj. Slabá světla ve stropě moc nesvítila, spíš na jeho obličej házela stíny, takže vypadal starší a vysátý.

Ostatní to tolik neovlivňovalo, dál odhodlaně pobíhali sem a tam. Rudé šátky už měli stažené ke krku, takže jim bylo vidět do tváří plných vážného odhodlání. Přenášeli mapy, podnosy s obvazy, léky a jídlem a občas i zbraně. Pořád někam spěchali a povídali si. Jakmile mě ale zahlédli, zastavili se a přitiskli se ke stěnám, abych měla v úzké chodbě co nejvíce místa k průchodu. Ti troufalejší mi pohlédli do očí, většina ale zírala do země.

Pár jich dokonce vypadalo, že mají strach.

Ze mě.

Chtěla jsem jim poděkovat. Nějakým způsobem vyjádřit, jak moc jsem každému muži a ženě na té zvláštní lodi zavázaná. *Díky za vaše služby*, vyklouzlo mi málem, ale na poslední chvíli jsem se zarazila. *Díky za vaše služby*. Tuhle větu Stříbrní tiskli do dopisů, ve kterých rodinám oznamovali, že jejich dítě zahynulo ve zbytečné válce. Kolik rodičů jsem viděla nad těmi slovy plakat? A kolik jich takové dopisy ještě dostane, až kvůli zvláštním opatřením začnou na frontu posílat ještě mladší děti?

Žádní, říkala jsem si. *Farley určitě bude mít nějaký plán, stejně jako najdeme způsob, jak vypátrat ty lidi s novou krví, další, jako jsem já. Něco podnikneme. Musíme něco podniknout.*

Ostatní kolem stěn si něco šuškali, když jsem procházela. Dokonce i ti, kteří se na mě báli podívat, si něco šeptali, ani se nesnažili to skrýt. Asi si mysleli, že to, co říkají, mi zní jako kompliment.

„Blýskající holčička,“ znělo mezi nimi a ta slova se odrážela od kovových stěn. Obklopila mě jako Elařin prokletý šepot, vkrádala se mi až do mozku. *Blýskající holčička. Tak mi říkala, tak mi říkali oni.*

Ne, ne, to tedy nejsem.

I přes bolest jsem se narovнала tak, jak to jen šlo.

Já už nejsem malá. Jsem bohyně blesku.

Jejich šepot nás provázel až k ošetřovně, kde zavřené dveře hlídali dva členové hlídky. Zároveň střežili i těžký kovový žebřík vedoucí nahoru ke stropu. Jediný vchod a východ z téhle pomalé úzké lodi. Jeden měl tmavě zrzavé vlasy jako Tristan, ačkoli nebyl zdaleka tak vysoký. Druhý vypadal jako velký balvan. Měl oříškově hnědou pleť, šikmé oči, širokou hrud a obrovské ruce, které se spíš hodily pro lamžezeza. Když mě spatřili, uctivě mi pokývli, ale k mé úlevě mi nevěnovali víc než jeden pohled. Místo toho obrátili svou pozornost ke Kilornovi a zazubili se na něj jako kamarádi ze školy.

„Jsi zpátky nějak brzo, Warrene,“ uchechtl se ten zrzavý a zvedl významně obočí. „Lena už má po službě.“

Lena? Kilorn tak trochu strnul, neřekl ale nic, čím by své rozpaky prozradil. Místo toho se také zasmál. Já ho ale znám lépe než kdokoli jiný, a tak poznám, kdy se směje nuceně. Takže zatímco já byla v bezvědomí a Shade zraněný a krvácel, Kilorn trávil čas *flirtováním*.

„Chlapec toho má až až i bez toho, aby běhal za pěknými sestřičkami,“ poznamenal ten zavalitý. Jeho zvukný hlas se nesl chodbou až k sekci pro dívky a zmiňované Leně. „Farley je pořád na obchůzce, jestli sháníš ji,“ dodal a palcem ukázal na dveře.

„A můj bratr?“ zeptala jsem se a vymanila se z Kilornova sevření. Málem se mi podlomila kolena, zůstala jsem ale stát. „Shade Barrow?“

Úsměvy hlídačů zmizely a nahradil je úslušnější výraz. Skoro jako bych se ocitla zpět na dvoře u Stříbrných. Ten zavalitý vzal za velký kruhový zámek u dveří a otočil jím, aby se na mě nemusel podívat. „Ten se rychle uzdravuje, slečno, tedy madam.“

Trochu se mi sevřel žaludek. Myslela jsem si, že tohle už mám přece za sebou.

„Říkejte mi Mare, prosím.“

„Samozřejmě,“ odpověděl nejistě. Ačkoli jsme oba byli členy Šarlatové hlídky a bratry ve zbrani, nebyli jsme si rovni. Tenhle muž a spousta dalších mi nikdy neřekne jménem, jakkoli moc bych si to přála.

Otevřel dveře a kývl směrem k dlouhé, ale úzké místnosti plné paland. Dříve musela sloužit jako obyčejný pokoj, teď byly ale postele plné pacientů a uličkou mezi nimi pospíchali muži a ženy v bílých pláštích. Mnozí měli pláště potřísněné rudou krví a byli příliš zaneprázdnění rozdáváním léků nebo narovnáváním kostí, než aby si všimli, že kulhám mezi nimi.

Kilorn mě přidržel za pas, připravený mě zachytit, kdybych to znovu potřebovala, já se ale místo toho opírala o konstrukce postelí. Když už na mě mají všichni zírat, mohla bych alespoň zkusit jít po svých.

Shade ležel podepřený jediným tenkým polštářem, takže jako opora mu sloužila spíš kovová stěna. Rozhodně mu nemohlo být pohodlně,

přesto měl oči zavřené a hrud' se mu zvedala a klesala v pravidelném rytmu spánku. Soudě podle ovázaného ramene a nohy, kterou měl zavěšenou ze stropu v provizorním závěsu, už ho několikrát ošetřili. Vidět ho tak zničeného bylo nečekaně těžké, ačkoli ještě den předtím jsem si myslela, že je mrtvý.

„Měli bychom ho nechat spát,“ zašeptala jsem jen tak pro sebe, aniž bych čekala nějakou odpověď.

„To byste měli,“ ozval se Shade, aniž otevřel oči. Ústa se mu ale zkřivila do toho známého zlomyslného úšklebku. A já se i přes jeho vážnost a zranění musela zasmát.

Ten trik jsem dobře znala. Shade často předstíral, že spí, ve škole nebo když si naši něco šeptali. Nešlo se neusmát při vzpomínce na to, kolik malých tajemství se tou cestou dozvěděl. Já se možná narodila jako zlodějka, zato Shade se narodil jako špeh. Žádný div, že skončil u Šarlatové hlídky.

„Tajně posloucháme sestřičky?“ Křuplo mi v koleni, jak jsem si sedla na kraj jeho postele, opatrně, abych do něj nějak nestrčila. „Už jsi zjistil, kolik obvazů si nasyslily?“

Jenomže místo aby se mému žertu zasmál, Shade otevřel oči a rukou nám pokynul, abychom šli blíž. „Sestřičky toho vědí víc, než byste čekali,“ řekl a hodil okem k druhému konci místnosti.

Když jsem se tam podívala, spatřila jsem Farley, jak se sklání nad jednou postelí, na níž ležela žena v bezvědomí, patrně pod vlivem léků. Pozorně jí měřila pulz. Pod umělým osvětlením na Farleyině obličeji jasně vystupovala dlouhá jizva sahající až k mírně svěšenému koutku úst. Část se jí otevřela a ošetřovatelé ji spěšně zašili. Tentokrát na sobě neměla nic rudého, jen šmouhu od krve na bílém plášti a napůl vyprané skvrny na rukávech na předloktí. Vedle ní stála nějaká další ošetřovatelka, ta měla plášť čistý, a něco jí rychle šeptala do ucha. Farley občas přikývla, ačkoli se hněvivě mračila.

„Co jsi slyšel?“ zeptal se Kilorn a nastavil se tak, že Shadea zcela zaclonil, takže to vypadalo, jako bychom mu jen měnili obvazy.

„Směřujeme na další základnu, tentokrát ale na mořskou. Mimo území Norty.“

Pokoušela jsem se vybavit si Julianovu starou mapu, nevzpomněla jsem si ale na moc víc než na pobřeží. „Na nějaký ostrov?“

Shade přikývl. „Jmenuje se Tuck. Podle všeho nebude nic moc, jelikož Stříbrní na něm ani nemají žádnou posádku. Úplně na něj zapomněli.“

Začala mě jímat hrůza. Představa, že uvíznu na nějakém ostrově bez jakékoli možnosti úniku, mě děsila ještě víc než plavba ponorkou. „Ale vědí, že existuje. A to stačí.“

„Zdálo se, že Farley je přesvědčená, že tam bude bezpečno.“

Kilorn se zamračil. „Vzpomínám, že to samé si myslela i o Naercey.“

„To nebyla její vina, že jsme přišli o Naercey,“ ozvala jsem se. *Za to jsem mohla já.*

„Maven nás podvedl všechny, Mare.“ Kilorn mě štouchl do ramene. „Obelstil mě, tebe i Farley. Všichni jsme mu uvěřili.“

Jelikož mu radila jeho matka, která nám vnikla do hlav a zformovala Mavenu podle našich nadějí, nebylo divu, že jsme se nechali oklamat. A teď byl králem. Teď mohl oklamat a ovládnout celý náš svět. *Jaký to asi bude svět, když má za krále takovou zřůdu?*

Takové myšlenky jsem ale odehnala. Mohly počkat. „Říkala Farley ještě něco? Co ten seznam? Pořád ho má, ne?“

Shade se mi podíval přes rameno a dával si pozor, aby hovořil potichu. „To ano, větší starosti jí teď ale dělají *ostatní*, se kterými se máme na Tucku sejít. Včetně mámy a táty.“ Zaplavila mě vlna hřejivého tepla a povzbudivého štěstí. Shade se při pohledu na můj slabý, ale upřímný úsměv rozzářil a vzal mě za ruku. „Bude tam i Gisa a ti troubové, kterým říkáme brácho.“

V srdci mi povolilo napětí, o kterém jsem až dosud ani nevěděla. Rychle ho ale nahradilo jiné. Stiskla jsem Shadeovu ruku pevněji a tázavě zvedla obočí. „*Ostatní?* Kdo? Jak je to vůbec možné?“ Po masakru

pod Caesarovým náměstím a evakuaci Naercey jsem nečekala, že by mohl ještě někdo zbýt.

Nicméně Kilorn se Shadem mé zmatení nesdíleli, jenom si vyměnili kradmý pohled. Opět jsem tápala v temnotě a ani trochu se mi to nelíbilo. Tentokrát ale přede mnou měli tajemství můj vlastní bratr a nejlepší přítel, ne zlá královna a intrikánský princ. Tentokrát to bolelo víc. Mračila jsem se na ně, dokud si neuvědomili, že sedím přímo vedle nich a očekávám odpovědi.

Kilorn zaťal zuby a měl alespoň dost rozumu na to, aby se zatvářil omluvně. Kývl směrem k Shadeovi. *Hodil vinu na něj.* „Ty víš víc než já.“

„Hlídka je dost tajnůstkářská a dobře dělá.“ Shade se posunul a trochu víc se podepřel. Při tom pohybu sykl bolestí a chytil se za zraněné rameno, ale rukou mě zastavil dřív, než jsem mu mohla pomoci. „Chceme vypadat malí, zlomení, dezorganizovaní...“

Nemohla jsem si pomoci, při pohledu na jeho obvazy jsem si musela odfrknout. „No, tak to vám jde opravdu skvěle.“

„Nebud' taková, Mare,“ odsekl Shade. Zněl dost podobně jako naše máma. „Pokouším se ti říct, že to s námi není tak strašné, jak to vypadá. Naercey nebyla naše jediná základna a Farley není náš jediný vůdce. Vlastně ani nepatří do užšího vedení. Je jenom kapitánka. Takových jako ona je víc. A ještě víc jich je nad ní.“

Soudě podle toho, jak Farley poroučela svým lidem, bych si myslela, že je samotná císařovna. Když jsem se na ni znovu podívala, zrovna převazovala nějaký ob vaz a současně kárala ošetřovatelku, která ho přikládala původně. Bratrovo tvrzení jsem ale nemohla ignorovat. O Šarlatové hlídce toho věděl daleko víc než já a já neměla důvod nevěřit tomu, co mi o ní poví. Tahle organizace bude větší, než by se mi tady mohlo zdát. Povzbudivé. A taky děsivé.

„Stříbrní si myslí, že jsou před námi dva kroky napřed, ale ve skutečnosti ani netuší, kdo jsme,“ pokračoval Shade hlasem plným nadšení. „Zdáme se slabí, protože chceme.“